

get blev stillet Forslag om at yde en Bevilling til dette Formaal paa 15,000 Kr. Dette Beløb blev senere forhøjet til 50,000 Kr. og for faa Aar siden atter forhøjet til 100,000 Kr., og endelig til syvende og sidst blev denne Bevilling paa 100,000 Kr. paa Finansloven gjort kalkulatorisk, saaledes at de landøkonomiske Foreninger, Husmandsforeningerne og Landboforeningerne, i alle Tilfælde kunde regne med, at naar de anvendte et Beløb til Planteavlens Fremme, hyad enten det nu var til lokale Markforsøg, Forevisningsmarker eller Planteavlsforsøg o. s. v. kunde de faa et tilsvarende Tilskud af Statskassen. Der var paa den Maade opnaaet Lighed mellem Bevillingerne til Planteavl og Husdyravl; naar de landøkonomiske Foreninger vilde anvende et Beløb til Husdyrbrugets Fremme, fik de Halvdelen refunderet, og naar de anvendte et Beløb til Planteavlens Fremme, fik de ligeledes Halvdelen refunderet. Jeg betragter denne Ligestilling som overmaade heldig. Jeg anser det for overordentlig heldigt, at de landøkonomiske Foreninger ere frit stillede med Hensyn til, hvor de ville lægge deres Arbejde, og at de ikke ved, at det ene Formaal støttes stærkere af Staten end det andet, halvvejs tvinges over i den ene eller anden Retning. I mange Aar var det faktisk saaledes paa Grund af, at Husdyravlen var favoriseret, at Landboforeningerne i højere Grad end de i og for sig ønskede, førtes ind paa at anvende deres Midler til Præmiering ved Dyrskuer. Jeg vilde nødigt, at man nu skulde gaa over i den anden Vejgrøft, om jeg saa maa sige, derved at man nu stillede Planteavlens gunstigere end Husdyravlen. Begge Grene skulle passes; det ene maa passes, og det andet maa ikke forsømmes.

Jeg vilde, som sagt, sætte megen Pris paa, at vi kunde beholde den Ligestilling, der er opnaaet mellem Bidragene til Husdyravlen og Planteavlens; og jeg kan ikke se andet, end at dersom vi nu gaa til at beskære Bevillingen til Husdyravlen paa den Maade, at Foreningerne kun faa $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der i det hele anvendes, medens Planteavlens faar Halvdelen, vil det i Virkeligheden føre til, at vi ogsaa maa beskære Bevillingerne til Planteavlens for atter at bringe Ligestilling til Veje, og det er dog et Spørgsmaal, om det i Øjeblikket vilde være opportunt. Jeg henstiller derfor dette til nærmere Overvejelse i det kommende Udvalg. Jeg for mit Vedkommende er betænkelig ved at fravige de Regler, vi i saa Henseende nu have.

For at bøde noget paa det Forhold, foreslaas der, at hvis Landboforeningerne afholde Dyrskuer i Forening — eller i Samlag, som det hedder — ville de kunne faa Tilskuddet forhøjet med 20 pCt. Efter den gældende Husdyrlov kan Bevillingen forhøjes med 10 pCt. Jeg har aldrig sat større Pris paa denne Bestemmelse. Da vi i sin Tid behandlede den gældende Husdyrlov her i Tinget, udtalte jeg mig imod denne Bestemmelse. Jeg troede ikke paa, at den vilde komme til at faa videre Betydning, og det har ogsaa vist sig, at det kun er rent undtagelsesvis, at denne Bestemmelse har været i Virksomhed, vistnok kun i et eller to Tilfælde paa Sjælland, medens den vistnok slet ikke har været bragt i Anvendelse i det øvrige Land. Jeg tror ikke paa, at det vilde føre nogen større Virkning med sig, om vi forhøjede Bidraget med 20 pCt. i Stedet for 10 pCt., og jeg er i øvrigt heller ikke sikker paa, at man stærkt skal ansøre i den Retning. Man kan tillægge de smaa Dyrskuer større eller mindre Betydning, og jeg forstaaer godt, at man fra Ledelsens Side tillægger de smaa Dyrskuer mindre Betydning. Men Forholdet er nu en Gang det, at hvis de smaa Foreninger ikke kunne afholde deres aarlige Dyrskuer, vil det i høj Grad lamme hele deres Virksomhed. Forholdet er i Virkeligheden det, at et aarligt Dyrskue er en Livsbetingelse for en Forening, og netop derfor tror jeg ikke, at det vil have nogen større Virkning, at Foreningerne lokkes ved disse 20 pCt. til at holde Dyrskuer i Fællesskab. Det foreslaas senere, at de 20 pCt. kunne anvendes ikke alene til Præmier, men ogsaa til Mødepenge. For saa vidt vi skulle have den Bestemmelse ind om de 20 pCt., vil jeg dog fra raade, at Beløbet skal anvendes til Mødepenge eller Trækkepenge. Lad os blive fri for at faa indført, at Folk skulle have Tilskud for at trække til Dyrskuer.

Med Hensyn til Fællesskuerne ere de hidtidige Regler bibeholdt. — Med Hensyn til Statskuerne baade for Hingste og Tyre, er Bevillingen i betydelig Grad nedsat, nemlig fra 75,000 Kr. til 40,000 Kr. til hver. Jeg tror, at denne Nedsættelse meget vel kan taales. Desuden ere Statshingsteskuerne bortfaldne, og man flytter Præmieringen til Kaaringerne, og i Stedet for Statshingsteskuerne faa vi i Fremtiden, hvis dette Lovforslag gennemføres, Statskaaringsskuer. Jeg tror, det er en meget heldig Foranstaltning, at man paa den Maade ophæver de bestaaende Statshingsteskuer og i Stedet for faar Statskaarings-